

היה מביא פרק שני סוטה

(א) פסחים סה: יומא סו: (ב) מנחות טו: (ג) זבחים כה: (ד) חולין קכג: (ה) זבחים טו: (ו) שבתות טו: (ז) מנחות (ה) מנחות ו: (ח) יבמות כד: (ט) זבחים כג: (י) שבת טו: (יא) שבתות טו: (יב) מנחות (ח) מורי"ט ש"ג כ"ג (קדושין כב: (ל) גירסת רש"א אכתי (מ) נע' געוון ערך המג דבינו סעדיה גריס כנין הומר שכן נלשון ארמי אומר מלא אהמיקר ע"ש וע"פ חו"מ קדושין כב: וזו"ל חולין קלד:.

ה"ג ומקטירו ס"ה. ולא גרס אטו בכלי שרת מקטר ליה. והכי קא קשיא ליה מקטירו ס"ד והרי עדיין לא מלחא וקשיא קתמי ומולחו ויתונו על גבי האשים אלמא השתא הוא דמקטר ליה: אלא אימא מעלוה וקטירו בכלי שרת: כלומר

ומקטירו בכלי שרת (כ) בכלי שרת מקטיר ליה אלא אימא מעלוה בכלי שרת להקטירו: ומולחו ונותנו על גבי האשים דכתיב וכל קרבן מנחתך במלח תמלח וגו': קרב הקומץ שיריה נאכלין: מנולו דכתיב והקטיר הכהן את אוזבתה וגו' וכתיב והגותרת מן המנחה לאהרן ולבניו קרב הקומץ למר בדאית ליה ולמר בדאית ליה דאיתמר (ג) הקומץ מאימתי מתיר שיריים באכילה רבי חנינא אמר משתשלוט בו האור רבי יוחנן אמר אמשתיצת האור ברובו: ורשאיין הכהנים ליתן לתוכו יין ושמן ודבש מאי מעמא אמר קרא למשחה (ד) לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין: ואין אסורין אלא מלחמי דכתיב לא תאפה חמץ חלקם (ה) א"ר שמעון בן לקיש באפילו חלקם לא תאפה חמץ: כל המנחות כו': וכל המנחות טעונות שמן ולבונה והאיכא מנחת חומא דרחמנא אמר (ו) לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה שמן ולבונה ובאות מן החיטין ובאות סלת מנחת העומר אע"פ שהיא באה מן השעורין טעונה שמן ולבונה ובאה גרש וזו אינה טעונה לא שמן ולא לבונה ובאה מן השעורין ובאה קמח (ז) תניא אמר ר"ש ברין הוא שתהא מנחת חומא טעונה שמן ולבונה שלא יהא חומא נשכר ומפני מה אינה טעונה שלא יהא קרבנו מהודר וברין הוא שתהא חמאת חלב טעונה נסכים (ח) שלא יהא חומא נשכר ומפני מה אינה טעונה שלא יהא קרבנו מהודר אבל חמאתו של מצורע ואשמו (ט) טעונין נסכים לפי שאין באין על חמא איני (י) והאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן על שבעה דברים נגעים באין וכו' התם מנגעיה הוא דאיכפר ליה כי מייתי קרבן לאשתרויי בקדשים הוא דקא מייתי אלא מעתה חמאת נזיר תהא טעונה נסכים לפי שאינה באה על חמא סבר לה כרבי אלעזר הקפר (יא) דאמר נזיר נמי חומא הוא: רבנן גמליאל אומר כשם כו': תניא אמר להון רבן גמליאל לחכמים סופרים הניחו לי ואדרשנה (יב) במין חומר דשמעיה

מאחר שימלחנו: קרב הקומץ למר **בדאים ליה וכו'.** קרב הקומץ דקתני דמיתיר שירים באכילה מאימתי חשיב קריבה להתיר שירים לרבי יוחנן כדאית ליה משתיצת האור ברובו ולרבי חנינא משתשלוט בו ואפילו מעט: **למשחה.** גבי מנחת כהונה כתיב (במדברית) לך נתמים למשחה: לא תאפה חמץ חלקם וגו'. אפילו חלקם טעונה לא תאפה חמץ: חמץ חלקם הוא חמץ חלקם

תורה אור השלם
1. וכל קרבן מנחתך בפולח תמלח וברית תשביח מלח בראת אל'ך מעל מנתתך על כל קרבנך תקריב מלח: ויקרא ב' 2. והביאה אל בני אהרן הכהנים קמחו משום מלח וקצומו ממקלחה ומשקנה על כל לבנה והקטיף הבתן את אוזבתה המובחבת אשת ריח ניתח לך: ויקרא ב' 3. והגותרת מן המנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי יי: ויקרא ב' 4. לא תאפה חמץ חלקם עתמי אותה מאשי קדש קדשים הוא בקדשאת ובאשם: ויקרא ב' 5. ואם לא תשיג דך לשתיה ארום אל לשיני בני יונה והביא את קרבנו אשר קטא עשירת האפה סלת לחמאת לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבנה כי חמאת ודיא: ויקרא ב' ה

יב א מיי פ"ב מהל מפשה הקבצנות הלכה י: יב ב מיי שם הל"י: יד ג מיי שם הל"י: טו ד ה מיי שם פ"ב מהל הלכה [ב] ג סמנ עשין קפד:

תוספות שאנין
ומביא ראיה מההיא דחולין דבוק בקרומית של קנה דהוה עץ. ויש לדחות אותה [ראיה] כמו שפירשמו דטבירא ליה כו' יוסי בר יהודה. ועוד היה מביא ה"ר אפרים ראי מפרק איהו מקומן שחיטתן בצפון וקיבלו שחיתן שרת בצפון ומדוקט בבי קבלה כלי שרת ולא נקט גבי שחיטה דלא אמר שחיטתן בכלי שרת בצפון שי"מ בדשחיטה לא בני כלי שרת. ומיהו אינה ראיה דהא דלא תני שחיטתן בכלי שרת בצפון כמו דתני וקיבלו מן בכלי שרת משום דבקבלה צריך שיהא הכלי בצפון אבל מעלוה על מנת להקטירו בכלי שרת לאחר שימלחנו ובמנחות (דף כו ע"א) קאמר כי הכא ומקטירו בכלי שרת ולא פריך כי הכא ופי' שבתכתיב פ"ג שני שעירי (דף טו) נזיר נמי חומא הוא. פי' שיעיר עצמו מן היין. ואת' ליקשי מאשם נזיר דהוה ליה למימר דהוה טעונה נסכים דאינה באה על חמא כדאמר התם בכריתות (דף כו ע"א) אשם נזיר לטבלה את. וי"ל דיכין דלטבלה קא אתי אינו טעון נסכים:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה חמאת וכו' כתיב דכתיב כל חמץ:

לעזי רש"י
בוטורין. כפחור.

מוסף רש"י
הקומץ מאימתי מתיר כו'. דכתיב קדש קדשים מש"ס, אין לן חלק אלא לחמר אשי י' כתיב (מנחות כו.) למשחה. וכן נתמים למשחה מתרמיס לרעו, והיניו לגדולה (זבחים כה.) מנחתו כהונה כתיב גיקק קתן לך נתמים למשחה, כל מנחת שנתת לך כזבחה נתתי לך לגדולה דמתרמיס למנחתא (חולין קכב.) וכן תאפה חמץ חלקם. להכי סמיך חלקם ללא תאפה חמץ, למד אפילו שרי מנחת ששם חלקם של כהנים לא תאפה חמץ ומיהם נפקא יבמות ח. שלא יהא קרבנו מבודד. שלא תהא המנחה נאה (מנחות ו.) כמין חומר. נזיר המרגליים ונזיר הנגוס תלוי בגזר למכשט (קדושין כב.)

ועוד קשיא מפרק בתרא דכריתות (דף כו.) דלמר [חמא] שאין לנו מכירין זו אלא המקום יוס הכפורים מכפר וקא פריך ספק נזיר שזבז עילוי יוס הכפורים לא ניימתי דהא כפר עליה יוס הכפורים ומשיי לכל חמאתם ולא לכל טומאתם ולרבי אלעזר הקפר מלי איכא למימר נזיר כי מייתי קרבן לאו לכפרה מייתי אלא לחמולי עליה נזירות טענה א"ר לנמישרי נפשיה ציין אלמנא דקרבן נזיר לר' אלעזר הקפר לאו לכפרה אתי והכא משמע משום דכא על חמא אינה טעונה נסכים והכי אמר נמי דפ"ג דנזיר (דף יט.) דחמאת העוף לר' ישמעאל בא על חמא דאע"ג דבעל מיעקר עקר מייתי וחמתי הוה מלי למיפקר התם לר' שמעון דהכא ולר' ישמעאל מספק נזיר טמא לר' שמעון אפי' מספק נזיר טהור וצפוק קמא דשזעוה (דף ח.) נמי לא מתרן כמו כריתות ללחו משום כפרה אתי: **סבר** לה כרבי אלעזר הקפר. תימא לי אמאי תלי מילמיה בר' אלעזר הקפר והא אינה גופיה חומר נמי דפ"ק דנדרים (דף י.) אכל בזמירות לא התנדבו שלא יקראו חוטאין שנאמר וכפר עליו מאשר חטא וי"ל אגב שיטפיה דנקט בכל דוכתא הכי נקט נמי הכא כי האי לישנא: **במין** חומר. פי' רבי הייל מרגלית עינין אחר צוסם כמו חומרתא דפילוין (שנה דף טז.) בשמים מעורבין מרגום זלוה דפילא עינין אחר פי' רבינו סעדיה גאון כמין המעשה דלשון ארמית אומר אדם לחצרו מה חמרך כלומר מה מעשיך י:

איכא